

Erik Ausvang

Måne-, Sol- & Stjerneindvielser

2:5

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

Måne-, Sol- & Stjerne- indvielser

2. del

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Måne-, Sol- & Stjerne- indvielser

2. del

Af Erik Ansvang

Hemmelighedernes mester

Den hermetiske litteratur er nedskrevet af "Trismegisti" – Hermes Trismegistos – den "Tre-gange-store" – egypternes visdomsgud Tehuti, som grækerne kaldte Thoth. Forskerne mener, at skrifterne henviser til det, som skulle mestres af en vismand: *Medicin, arkitektur og astronomi*. Men Hermeticas dybere hensigt ligger langt fra disse verdslige discipliner. Universets natur og hensigt, guder og mennesker beskrives detaljeret i en terminologi, der afslører formålet med religionen og mysterierne:

*"... mennesket vidste engang, hvordan guder bliver til
og hvordan de skaber mennesker.*

*Forfædrene var i begyndelsen kommet lang væk
fra sandheden om guderne*

*– de troede ikke på dem, og viste ingen interesse
for religion og tilbedelse.*

*Men herefter opfandt de kunsten at skabe guder af stof,
der var egnet til formålet.*

*Og til denne kunst føjede de en overnaturlig kraft,
som i kombination med stoffet
muligvis gav symbolerne kraft til
at gøre godt eller ondt."*

Asklepios III: 37

At skabe guder af mennesker

I denne passage afslører Hermes for Asklepios (som man antager er den legendariske Imhotep), at forfædrene til den, der studerer mysterielæren, på denne måde blev guddommeliggjort, og at den studerendes forgænger blev løftet til guddommelig status af de vise i Hermopolis på samme måde som guddommen Tehuti.

“Kunsten” eller “opfindelsen”, der hentydes til i denne dialog, virker utroværdig, men målet for Egyptens åndelige indvielser var de samme processer – “*at skabe guder*” – som er en metafor for opløftelse af menneskelivet til et nyt og højere bevidsthedsniveau – en ny eksistens i et guddommeligt legeme.

Tre indvielsesveje

Målet i enhver esoterisk tradition er både at beskytte og udbrede åndelige sandheder til omgivelserne ved hjælp af religiøse og kulturelle aktiviteter. Hvis det ikke lykkes, vil traditionen gå under, og traditionens ledende skikkelser må opgive deres arbejde. Var det mon dette, der skete, da Egypten til sidst udåndede i kulturens slutfase?

Det lyder ikke sandsynligt. Den egyptiske visdom er den evige visdomslære eller nutidens åndsvidenskab. Den hellige videnskab videregives derfor stadig til de mennesker, der er modtagelige, selvom det i nutiden sker via mangelfulde kilder – f.eks. smuldrende ruiner og optegnelser fra en svunden civilisation. Ligesom alle sande discipliner, der drejer sig om transformation af menneskelige forhold, er den meningsløs, medmindre den er i bevægelse og påvirker livet i verden.

Det er menneskeheden, som i nutiden har undladt at acceptere kravene fra denne doktrin, og den store fejltagelse består i, at mennesket forlod noget, som de gamle

egyptere værdsatte med den største konsekvens – nemlig forbindelsen til det *naturlige* liv og menneskehedens særlige *opgave* i dette liv. Det er denne hellige nøgle, der må genfindes og anvendes i de daglige aktiviteter, før mennesket kan guides hen imod den ophøjede destination, som kaldes "evigt liv".

*"Indvielse opnås aldrig fra nogen tekst,
men alene gennem forædling af hjertets intelligens.
Derefter eksisterer der intet esoterisk eller hemmeligt,
for intentionen hos de indviede,
profeterne og 'budbringerne fra oven'
er aldrig at skjule noget – snarere tværtimod."*

R. A. Schwaller de Lubicz: *Esotericism & Symbol*

Nutiden mangler entusiasme og hengivenhed

Mange mener, at mennesker i nutiden mangler de gamle religioners åndelige entusiasme, hengivenhed og fordybelse – et engagement som på alle niveauer involverer mennesker på en måde, der forbinder krop, følelsesliv, tankesind og sjæl til mysteriernes temaer.

Set i lyset af en esoterisk forståelse af den egyptiske civilisation er det nemt at forstå denne holdning, for i det gamle Egypten var alle involveret. Samfundet som helhed fungerede i nært samspil med de egyptiske templer, og folket deltog løbende i de religiøse festligheder, som havde udgangspunkt i traditionens liturgi, musik og ritualer.

Legenderne repræsenterede gudernes kræfter, kvaliteter og processer, og de fungerede som forbilleder i enhver situation, i ethvert stadie i livet hele livet igennem. Samtidig betragtede de gamle egyptere deres ophav som helligt ... og samfundets eksistens havde rødder i omgivelsernes naturlige fænomener.

Man kan kun fantasere om, hvordan livet ville være i nutiden, hvis hvert eneste aspekt af det – fra den måde mennesket designer sit tøj, bygger sine bygninger, tilrettelægger sit arbejde, tilbringer sin fritid og praktiserer sin åndelige udvikling – reflekterede en tilsvarende sublim åndelig vision om kosmisk orden og harmoni.

Orfeus var Osiris-indviet

Egypten havde ikke monopol på denne åndelige vision, men omfanget, dybden og de religiøse traditioners varighed er enestående – og var det også i oldtiden. Ifølge den omrejsende historiker Diodorus Siculus, var Orfeus indviet i Osiris-mysterierne, og det var Orfeus, der bragte mysterierne til Grækenland. Åndsvidenskaben bekræfter, at Orfeus ikke alene er en mytisk skikkelse, men en verdenslærer og visdommens mester, som viste sig på verdensscenen ved fremkomsten af den keltiske civilisation.

Fra Egypten til Grækenland

Ifølge Plutark og Tacitus var de religiøse egyptiske institutioner så højt respekterede, at ptolemæ Soter (grundlægger af det græske dynasti, som i en lang periode herskede over det egyptiske imperium) konsulterede den egyptiske præst Manetho, og gav ham mandat til at organisere en forenet religion, ved at skabe en græsk version af Osiris- og Isis-kulten. Dermed indførte grækerne en rationalisme i de religiøse traditioner, som de afslørede i Egypten – mens romerne, som senere overtog ledelsen af landet, skabte en ensretning af alle de orientalske doktriner, som de kom i kontakt med.

I den græsk-romerske periode havde de egyptiske tempeltraditioner gennemsyret stort set alle kulturer i datidens civiliserede verdens. Resultatet var et åndeligt system, der var sammensmeltet af forskellige temaer fra de eleusinske mysterier, mitrakulten og Dionysos-religionen, som dog inkluderede de mest sublime aspekter af den esoteriske egyptiske tradition – *mysterierne*.

Studier og tjenestearbejde – prøver og ritualer

Oprindeligt var de egyptiske indvielsesritualer og -ceremonier i præsteskabets varetægt, og indvielsesprocesserne blev først indledt efter omfattende træning, omhyggelige studier og lang tids tjenestearbejde i templerne. Før man fik adgang til de hellige bygninger, måtte man gennemgå særlige prøver og ritualer. De indebar renselse og dedikation, efterfulgt af tjeneste for "Per Neter" i en fastlagt tidsperiode, før den officielle status var erhvervet.

Atf Neter – Gudfader

I uddannelsen blev der lagt vægt på åndelig udvikling, viden og erfaring. De mennesker, der havde fuldført tempeluddannelsen og derefter trak sig tilbage fra aktivt tempelarbejde, fik titlen "Atf Neter", som betyder "gudfader" (i stil med kirkens "pater" eller "fader"). De var Egyptens ypperstepræster.

Ypperstepræsterne kunne fortsætte livet i det hellige tempel, eller de kunne rejse til andre religiøse centre for at undervise der. De blev betragtet som lærde, og de var derfor de ultimative autoriteter. Faraoens øverste religiøse rådgiver fik ligeledes titlen "Atf Neter", der fungerede som faraoens åndelige vejleder.

(Billedet: Ranofer, ypperstepræst. I dag Egyptian Museum i Cairo).

Tempeldramaer og mysteriespil til menigmand

Den øvrige befolkning, som levede udenfor templerne, modtog den åndelige vejledning og oplysning ved hjælp af religiøse ceremonier og højtider, hvor temaet var fødsel, bestigelsen af tronen, død og genopstandelse. Disse faser blev billedliggjort ved hjælp af tempeldramaer og mysteriespil for at demonstrere udvalgte guddommelige kræfter, kvaliteter og processer. Store folkemængder deltog frivilligt i disse riter og modtog derved den påvirkning eller velsignelse, som strømmede ud fra de hellige ceremonier.

De græsk-romerske mysterier var blot skygger

De græsk-romerske mysterier savnede de egyptiske templers infrastruktur og samarbejde, og de blev derfor praktiseret som ad hoc ritualer i Middelhavslandenes spredte kolonier. De var blot en svag skygge af de oprindelige egyptiske ritualer – og alligevel var deres tiltrækningskraft stærk. Mange elementer, der indgik i denne periodes mysterielære, var helt anderledes end i de oprindelige egyptiske doktriner, og i de egyptiske templer på fremmed jord gav dramaerne og ritualerne sjældent adgang til mysteriernes hemmelige dybder og transformationsprocesser.

Gik under jorden i romerriget

I Rom blev den egyptiske religion eksempelvis betragtet som et forvansket levn fra den hellenistiske kultur, og mange udøvere af de traditionelle tempelritualer måtte gå under jorden for at beskytte sig mod den politiske elites hårdnakkede fordømmelse. De mente at de egyptiske vismænds gådefulde filosofi var i modstrid med og en trussel mod romersk autoritet.

Fra fokus på guderne til fokus på ceremonierne

Samtidig var præstegerningen overtaget af mennesker, der var oplært i de romerske kulttraditioner. Her var det ikke guderne, men de offentlige ceremonier i sig selv, der var i centrum.

Før man kunne få adgang til en egyptisk kult, var en test af neofytternes intelligens af største betydning. Denne test blev fulgt af en dåb, aflæggelse af en ed og et fælles måltid. Men i romerriget medførte indvielsesritualerne intet andet end et løfte om støtte fra en fremmed og fjern gud – plus afgivelse af et løfte om tavshed. Mysterierne blev efterhånden fejret i en åbenlys fortyndet udgave.

Shetat – hemmelige ritualer

De egyptiske templer blev ledet af et hierarki, som i nogle tilfælde blev dannet gennem arvefølge, mens de i andre tilfælde var det baseret på et system af anciennitet og intellektuelt avancement. I begge tilfælde var forudsætningen for at erhverve en titel og overdragelse af det tilhørende ansvar i templet altid forbundet med et religiøst ritual. Optegnelserne om disse ritualer er sparsomme og sædvanligvis knyttet til faraoembedet.

Bestemte religiøse ceremonier, som man kaldte "*Shetat*" ("mysterier" eller "hemmelige ritualer") blev praktiseret af udvalgte medlemmer fra templet, og de inkluderede rituelle dramaer, detaljerede ceremonier og ritualer og fremsigelse af mantraer og kraftord til beskyttelse og transformation.

Osirion, Edfu, Unas, Karnak og Luxor

Varianter af disse "*Shetat*" eller ceremonier er indgraveret i sarkofagrummet i Osirion i Abydos, i Horus' mysteriespil i Edfu og i kamrene i Unas-pyramiden ved Sakkara. Områder i det store Amon-temple i Karnak og i Luxor-templet afslører også detaljer fra hemmelige ceremonier for kongeindvielse i den hellige orakelkunst, hvor medlemmer af det kongelige palads og deres ypperstepræster rådførte sig med guderne.

Fra accept af indre kræfter til accept af ydre

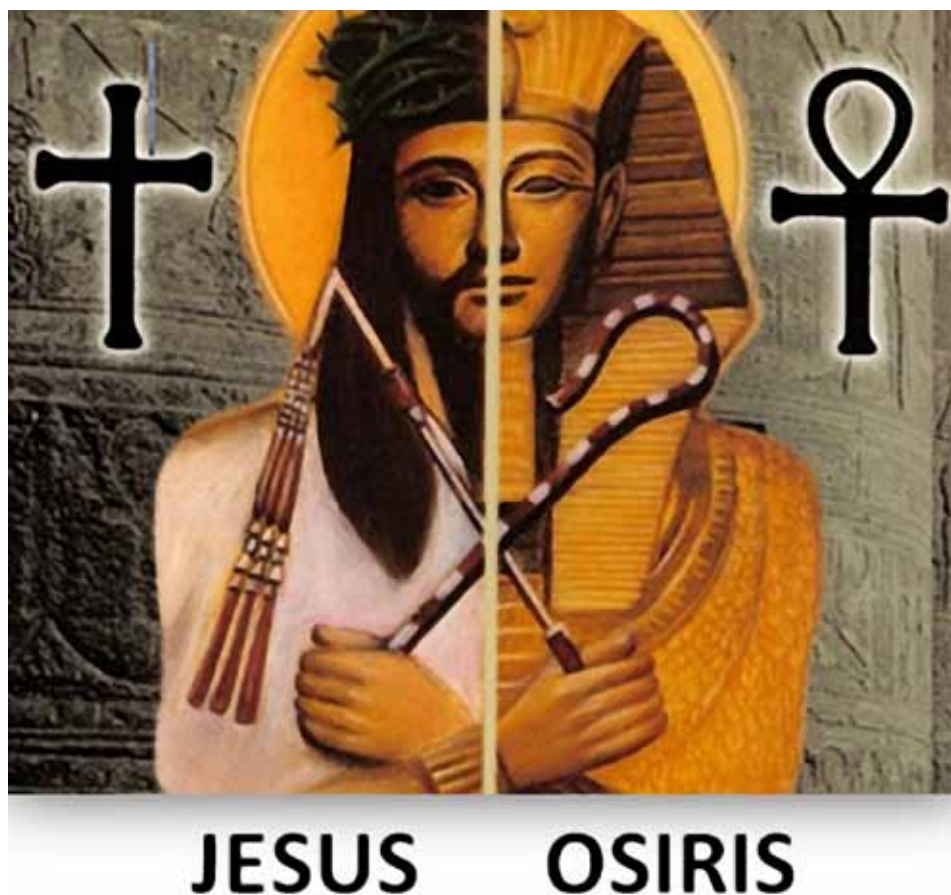
Det er derfor indlysende, at det egyptiske indvielsessystem var meget anderledes end senere tiders ritualer. I den græsk-romerske verden blev selv de mest åndelige udgaver af de forskellige grader af åndelig udvikling målt på deltagerens vilje til at

acceptere en frelse, der blev givet af en fjern og fremmed kraftkilde snarere end på evnen til at aktivere kraften i sig selv. Som følge heraf krævede de høje individer fysisk og mental renselse ved hjælp af kræfter fra den ydre verden, ofte personificeret i en emotionel, konkurrerende, straffende gud – givetvis inspireret af primitive stammers gudsopfattelse. Kristendommen overtog desværre senere denne opfattelse stærkt inspireret af jøderne.

Egypten: Psykiske transformationer

De egyptiske individer er fundamentalt anderledes. Udtrykket "*at træde ind i et højere liv*" hentyder til muligheden for *ved egen kraft* at erhverve sig et guddommeligt liv – at træde ind i det 5. naturrige – at blive en mester. Egypternes mysterielære viser, at denne proces er kendetegnet ved en serie af psykiske transformationer – en metamorfose, som vækker skjulte åndelige kræfter, der allerede eksisterer latent i det enkelte menneske.

I inskriptionerne i templerne og gravene symboliseres disse transformationsprocesser ved at vise, hvordan den indviede forenes med dyr og gudeskikkelser – symboler, som repræsenterer stadier af fornyelse, der er opnået ved hjælp af de latente kræfter i krop, følelsesliv, tankesind og sjæl.

De tre individer

I denne sammenhæng refererer Trismegistos til de mennesker, der har fuldført den esoteriske traditions tre transformationer – "*Måne-Osiris transformationen*" (medicin), "*Sol-Horus transformationen*" (arkitektur) og "*Stjerne-Sothis transformationen*" (astronomi). Kunne det være et levn fra de indviede fra dynastisk tid, kendt som "*Hemmelighedernes mestre*"?

“Hemmelighedernes mester”

Skabelse af guder eller mestre var naturligvis ikke hverdagskost i det gamle Egypten. Referencer til denne fuldkommengørelse er da også sjældne i de egyptiske optegnelser – men interessante!

I præsten Nesibastets grav (21. dynasti) fandt man en ushabti (tv. billede af en ushabti) med en tekst, der afslører meningen med denne titel. Den usædvanlig sjældne betegnelse “*Hemmelighedernes mester*” er skrevet på ushabtien, sammen med en tekst fra 5. kapitel i *Tilsynkomstens bog* – i stedet for det sædvanlige 6. kapitel, som beliver figuren med åndelig kraft, som kan bruges i efterlivet.

I et andet eksempel fra samme periode finder man en tilsvarende variant som på Amonemopets ushabtier, der også bærer titlen “*Hemmelighedernes mester*”. Det er bemærkelsesværdigt, at 6. kapitel fritager ushabtiens ejer fra overhovedet at skulle arbejde i efterlivet, som et resultat af personens åndelige fuldkommenhed. Ifølge åndsvidenskaben er efterlivet en bearbejdningsproces, hvor livets erfaringer omdannes til varige egenskaber, men denne proces er naturligvis ikke nødvendig for et fuldkomment menneske.

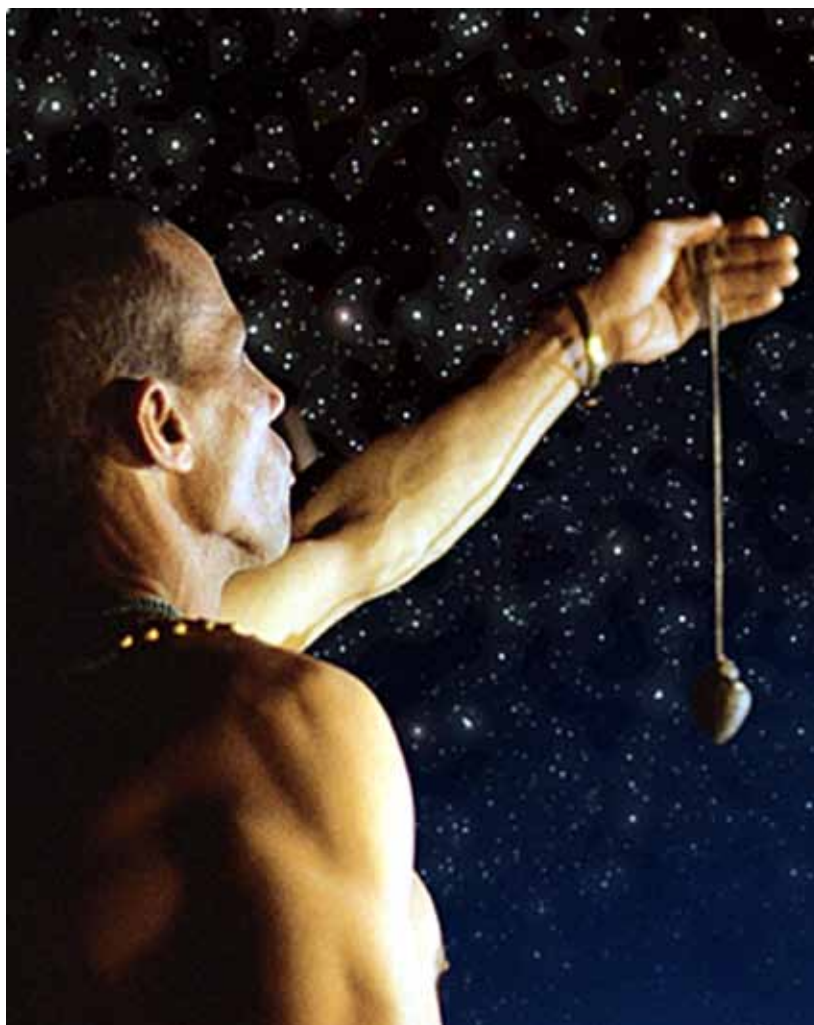
Teksten proklamerer:

*“Det er mig, der løfter armene på ham,
der er livløs.
Jeg er udgået fra Hermopolis.
Jeg er en levende sjæl.
Jeg er blevet indviet
ind i bavianernes hjerter.”*

Ceremonimesteren Ikhernofret

En tidligere “*Hemmelighedernes mester*” fik nedskrevet sit liv som præst i Abydos i 12. dynasti under Senuseret III’s regering. Ikhernofret fungerede som ceremonimester for Osiris-ceremonierne, og han beskrev flere af detaljerne i de hellige mysterier, der blev fejret i datidens templer. Det var ham, der arrangerede de årlige ceremonier, gudeprocessionerne og mysteriespillene, som genopførte gudernes liv.

Hans stele (mindsten), som nu befinder sig i museet i Berlin, beskriver disse begivenheder, og han proklamerer:

*"Jeg sørgede for at timepræsterne
var ihærdige i deres handlinger.
Jeg lærte dem ritualerne for hver eneste dag
og højtiderne fra sæsonens begyndelse ...
Jeg ikklædte gudeskikkelserne deres regalier
i kraft af min rang som 'Hemmelighedernes mester',
for jeg var Kheri Heb.
Jeg var ren, når jeg trådte frem foran guderne."*

De hemmeligheder, som denne titel hentyder til, handler utvivlsomt om den esoteriske indsigt, som man nogle gange finder nedskrevet i den hellige litteratur. I 161. kapitel i *Tilsynekomstens bog* fortæller ejeren:

*"Ingen uindviede kender disse hemmeligheder,
som almindelige mennesker heller ikke kender.
Du skal ikke give dem til nogen,
hverken til din fader eller din søn.
De er forbeholdt dig alene.
De er ægte hemmeligheder,
som ingen fra folket skal kende."*

At formularernes hemmeligholdelse skulle beskytte de døde fra gudløse kræfter er forståeligt, og de ritualer, der skænker kongeværdighed og præsteskab er i nutiden kun kendt i hovedtræk, for de kanaliserede høje kræfter til modtagerne – kræfter som stammede fra guddommelige kilder.

Men den ultimative hemmelighed var
opnåelsen af kræfter som en gud,
og overføre kvaliteten af dem til de levende.

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk